нормално и *анормално*, съотвѣтно за *сѣверна* и *южна* Италия. Прѣзъ нѣкои години (напр. 1908 г.), броятъ на прѣзокеанно емигриралитѣ е почти равенъ съ тоя на врѣменно емигриралитѣ (съотвѣтно: 238373 срѣщу 248101), тогазъ когато прѣзъ други години (напр. въ 1907), броятъ на прѣзокеанно емигриралитѣ е билъ двойно по-голѣмъ отъ тоя за врѣменно емигриралитѣ (съотвѣтно: 415901 срѣщу 288774).

Поставенъ въпроса въ сравнение съ нашето емигриране, *врѣменното* италианско емигриране отговаря, и то отчасти, на нашето *градинарско* емигриране (ограничено въ Европа и нормално). Интересното е, обаче, че ний нѣмаме сѣверна и южна България въ смисъль на италианскитѣ емиграционни: сѣверна и южна Италия, а тритѣ ни окржзи отгдѣто най много се емигрира сж севѣрни (русенски, търновски, шуменски), а което е по-важно — отъ тѣхъ се емигрира сжщеврѣменно: *врѣменно* и *перманентно*, *континентално* и *прѣзокеанно*. Че въ нашето *прѣзокеанно* емигриране има *емиграционна зараза*, подражение — това ще се види въобще отъ *изкуственостьта* на *прѣзокеанното* ни емигриране.

Емигрирането на италиянцитѣ отъ *сѣверна Италия* (за Европа и басейна на Срѣдиземното море) е нормално не само защото броя на емигрующитѣ отъ нея е почти редовенъ за всѣка година, но защото тая емиграция е още и историческа, традиционна, защото повечето отъ тия емигранти сж *професионални*, *занаятчийски* (домостроители, келнери, каменодѣлци, строители на тунели и желѣзни пжтища и т. н.), а не обикновенно надничари, които въ отечеството си упражняватъ едни занятия, а вънъ отъ него се прѣдаватъ на други (както земледѣлцитѣ и скотовъдцитѣ, ваксаджии, работници въ минитѣ, фабрикитѣ и т. н.)

Кабрини (op cit. 256), по примѣра на професора Ферарисъ, забѣлѣзва, че нормалната, врѣменна италиянска емиграция е явление неразривно свързано съ итали-